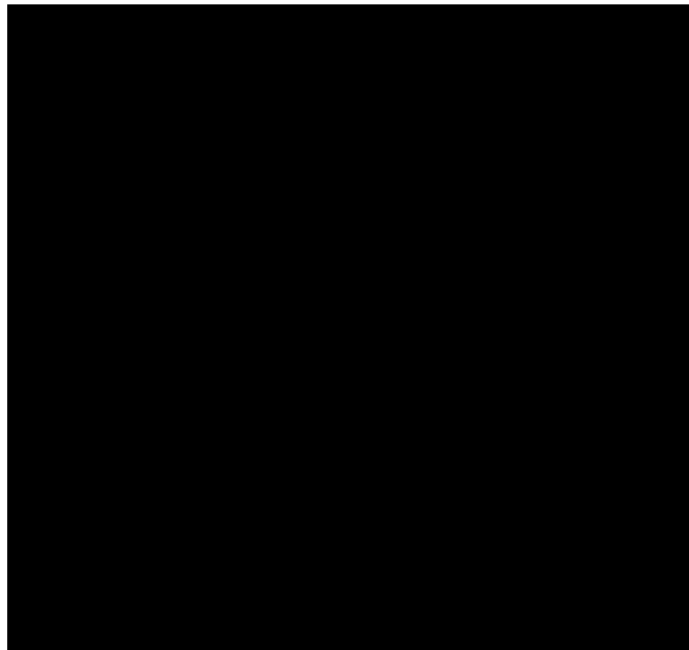

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	V/2022-2/257
Érkezett:	2015 NOV 10.
Példány:	1
Melléklet:	db
	Kezelőiroda:
	4

A t. Alkotmánybíróság részére
1015 Budapest, Donáti utca 35-45.

alkotmányjogi panasz kiegészítése

alperes

ellen

a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság
által 2015. május 13-án
Mfv.II.10.013/2015/6. számon hozott
ítélet alkotmányjogi panasz keretében
történő felülvizsgálatára irányuló
eljárásban

elsőfokú ügyszám: 2.M.107/2012.

másodfokú ügyszám: 2.Mf.20.868/2014.

Tárgy: Alkotmányjogi panasz kiegészítése a Kúria Mfv.II.10.013/2015/6. sz. ítéletének felülvizsgálata, alaptörvény-ellenességének megállapítása, valamint megsemmisítése iránt

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

[REDACTED] felperesek, mint indítványozók korábban csatolt meghatalmazásokkal igazolt jogi képviselőjeként a 2015. szeptember 3-án kelt, és a T. Alkotmánybírósághoz 2015. szeptember 18. napján érkezett alkotmányjogi panaszt, figyelemmel a főtítkár 2015. szeptember 29-én kelt, IV/2922-1/2015 ügyszámú, általunk 2015. október 7-én kézhez vett levelére is, az alábbiak szerint egészítem ki.

1. A főtítkár tájékoztatása szerint az Alkotmánybíróság az Alaptörvény hatályba lépése után is fenntartotta korábbi értelmezését, amely szerint a jogbiztonság önmagában nem alapjog, így a B) cikk (1) bekezdésének sérelmére alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben – a visszaható hatályú jogalkotás és a felkészülési idő hiánya esetén – lehet alapítani. Mindezek ellenére továbbra is fenntartjuk e hivatkozásunkat, és a B) cikk (1) bekezdésének sérelmét az alkotmányjogi panaszunkban továbbra is állítjuk, az alábbiakra figyelemmel.

A jogbiztonság önmagában nem alapjog, hanem jóval több annál, mivel az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése a lehető legáltalánosabban, az egész ország viszonylatában fogalmaz: „*Magyarország független, demokratikus jogállam.*” Az indítványozók Magyarország állampolgárai, államalkotó tényezők, így a független és csak a törvényeknek alárendelt magyar bíróságoktól elvárhatják, és joggal várják el jogállamiság keretében történő biztonságos, azaz egységes és következetes jogalkalmazást. Ha a jogbiztonság, mint állami garancia önmagában nem alapjoga egy állampolgárnak, akkor álláspontunk szerint maga az állam sem lehet jogállam.

A panaszunkban részletesen levezettük azt, hogy **jogállami feladat a joggyakorlat egységének biztosítása, amely a jogbiztonság egyik pillére.** Az állampolgárok alkotmányos joggal várják el az eljáró bíróságoktól, hogy a jogszabályi keretek között **azonos elvek és gyakorlat** mellett folytassák le a peres eljárásokat és hozzák meg döntéseiket. Ezt várták felperesek is, de miután egy hosszas bizonyítási eljárás lefolytatását követően az elsőfokú bíróság keresetüknek helyt adott, a másodfokú bíróság azt lényegében helybenhagyta, a Kúria a nyilvánvalóan téves Ítélettel, és egy hozzávetőleg fél oldalas indoklással az ügyet teljes egészében megváltoztatta, felperesek teljes pervesztességével. Egy jogerős ítélettel a kezükben felperesek bíztak a részükre megítélt összeg kifizetésében, de legalábbis abban, hogy alapos keresetük folytán a megítélt összeg jár a részükre. Ehhez képest jogos követelésük helyett pervesztésként több milliós tartozásuk keletkezett a perköltség és eljárási illetékben való marasztalás miatt. **Az Ítélet tehát az egységes joggyakorlat követelményével is szembemegy, sérti Az Alaptörvény fenti rendelkezését, alapvetően megrendítve ezzel felperesek bírói joggyakorlásba vetett bizalmát.**

2. Előadjuk továbbá azt is, hogy alkotmányjogi panaszunkban nem csupán a B) cikk (1) bekezdésének sérelmére hivatkoztunk, hanem az Alaptörvény **XXVIII. cikk (1) bekezdésére** is, amely szerint:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

Az alábbiakban bemutatjuk, hogy a XXVIII. cikk (1) bek. sérelméből levezethető egyrészt a B) cikk (1) bekezdésének megsértése (tehát nem csak „önmagában”, hanem a XXVIII. cikk (1) bekezdéséből eredően), másrészt az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdésének sérelme is, amelyre jelen kiegészítésben, mint új elemre hivatkozunk.

3. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bek. sérelmének részletes indokolása:

A Kgttv. 2009. december 4-én hatályba lépett és 2012. július 1-ig hatályban volt 5. § (2) bekezdése szerint:

*„A köztulajdonban álló gazdasági társasággal munkaviszonyban álló vezető tisztségviselő, továbbá az Mt. 188. § (1) bekezdése vagy 188/A. § (1) bekezdése hatálya alá eső munkavállaló számára **teljesítménykövetelményt, valamint az ahhoz kapcsolódó teljesítménybért vagy más juttatást** a vezető tisztségviselő.....”*

A fenti jogszabályhely egyértelműen teljesítménykövetelmény, és az ahhoz, tehát teljesítménykövetelményhez kötött teljesítménybér vagy egyéb juttatás vonatkozásában szabályoz. Ezt igazolja a Kgttv. 5. §-ához tartozó részletes indokolás is, amely szerint: *„A törvényjavaslat a vezetői teljesítménybérékkel szemben eljárási és tartalmi korlátot is állít, amikor rögzíti, hogy*”

A felperesek munkaszerződésében rögzített rendelkezések azonban **kizárólag prémiumot határoznak meg, teljesítménykövetelmény nélkül.** Tehát a vonatkozó munkaszerződésekben foglalt megállapodás, azaz a prémiumra vonatkozó jogosultság kizárólag akkor esik a Kgttv. hatálya alá, ha a prémium kifizetéséhez teljesítménykövetelményt állít fel a munkáltató, ekkortól minősül ugyanis a prémium teljesítménybérnek, illetve teljesítménykövetelményhez kapcsolódó más juttatásnak.

Ha a munkáltató nem támaszt teljesítménykövetelményt a prémiumhoz (ahogy felperesek esetében a 2011. és 2012. években történt), akkor a prémium önmagában, mint a munkaszerződésben meghatározott egyéb juttatás vagy jutalom, minden további feltétel nélkül jár a munkavállalónak.

A fentiekkel ellentétben a Kúria az Ítéletében megállapította, hogy *„A prémium egyfajta teljesítménybérnek is tekinthető.”*, ezután következetesen teljesítménybérként kezelte a felperesek prémium jogosultságát azokban az esetekben is, amikor a prémiumhoz teljesítménykövetelmény nem társult (2011. és 2012. évek). Ennek megfelelően a Kgttv. 5. § (2) bekezdését a 2011. és 2012. évekre vonatkozó **prémium** (nem pedig teljesítménykövetelményhez kapcsolódó bér vagy egyéb juttatás) igényekre is alkalmazta.

A fentiekre tekintettel a Kúria álláspontunk szerint olyan kirívó jogértelmezési hibát vétett, amely sérti a XXVIII. cikk (1) bekezdésben megfogalmazott tisztességes eljáráshoz való jogot.

Az Alaptörvénynek a korábbi szabályozáshoz képest új rendelkezése a 28. cikk, amely kifejezetten megjeleníti a bíróságok számára a jogértelmezés kötelezően alkalmazandó módszereit. Eszerint *"a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak"*.

Sem a vonatkozó törvény céljának, sem a józan észnek, sem pedig a közjónak nem felelhet meg egy olyan értelmezés, amely egy teljesítménykövetelmény nélküli bérezést teljesítménybérenek minősít. Ebből pedig az következik, hogy **ha a Kúria, mint eljáró bíróság nem az Alaptörvényben meghatározott jogértelmezési módszereket alkalmazza, az megalapozza az eljárás tisztességtelenségét, ezt pedig az Alkotmánybíróságnak figyelembe kell vennie.**

A Kúria az Ítéletben foglalt, fentebb körülírt jogértelmezése valójában a vonatkozó szabályozás felülírása, kitágítása, amely a Kúria részéről már nem jogértelmezési, hanem „contra legem” jogalkalmazási - tulajdonképpen jogalkotási - tevékenységet jelent, ami felveti a bíróságok törvényeknek való alávetettsége elvének a sérelmét. A fenti jogértelmezés Alaptörvénybe ütközését egyértelműen megerősíti az Alkotmánybíróság egyező gyakorlata, nevezetesen a 3026/2015. (II. 9.) AB határozat indokolásának 27. pontjában foglalt rendelkezés, amely szerint *"A jogállamiság elvéből, követelményéből az is következik, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntésének eszközévé. Ellenkező esetben sérülne a jogbiztonság követelménye, a jogalkalmazó szervek döntéseire vonatkozó kiszámíthatósági és előre láthatósági elvárás."*

4. A XXVIII. cikk (1) bekezdésben megfogalmazott tisztességes eljárás, mint alapjog sérelme szükségszerűen megvalósítja a B) cikk (1) bekezdésének megsértését is, e körben ismételtén a 3026/2015. (II. 9.) AB határozat indokolásának 27. pontjában foglaltakra hivatkozunk, ahol maga az Alkotmánybíróság mondja ki azt, hogy ha a Kúria, mint jogalkalmazó szerv a jogértelmezést önkényes és szubjektív döntésének eszközéül használja (azaz a jogsértést jogértelmezésnek állítja be, ami azonban valójában nem jogértelmezés, hanem felülértelmezés), akkor sérül a jogállamiságból eredő jogbiztonság követelménye is.

5. A XXVIII. cikk (1) bekezdésben megfogalmazott tisztességes eljárás, mint alapjog sérelme a konkrét ügyben megvalósít egy másik alapjogsértést is: az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdése szerint: *"Minden munkavállalónak joga van az egészségét, biztonságát és méltóságát tiszteletben tartó munkafeltételekhez."*

Az Alaptörvény XVII. cikk (3) bek. sérelmének részletes indokolása:

A munkafeltételek biztosításához hozzátartozik a munkáltató azon alapvető munkajogi kötelezettsége, miszerint a munkavállalónak munkabért kell fizetnie. A munkavállalónak a munkabérre való jogosultság, továbbá a munkabér pontos és rendszeres kifizetésének igénye, mint anyagi biztonságának alapja, az Alaptörvényben biztosított joga.

A perben alkalmazandó 1992. évi XXII. törvény („rég” Mt.) 142/A. § (3) bekezdése szerint munkabérnek minősül minden, a munkavállaló részére a munkaviszonya alapján közvetlenül vagy közvetve nyújtott pénzbeli és természetbeni (szociális) juttatás.

Tekintettel arra, hogy felperesek prémiumra való jogosultsága 1993 óta (pontosabban a munkaszerződésük létrejötte óta) folyamatosan fennállt és annak alapján minden évben részesültek prémium kifizetésben, a prémium, mint rendszeres juttatás, a munkabérük részévé vált, tehát olyan alapvető munkajogi jogosultságként számítottak rá, mint a havi munkabér kifizetés. A prémium a felperesek olyan szerzett jogának minősül, amelynek érvényesíthetőségét egy jogállamnak garantálnia kell, tehát egy jogállami keretek között eljáró bíróság ezt a jogosultságot nem vonhatja el. A Kúria az Alaptörvényt sértő jogértelmezésével azonban megszüntette a felperesek prémiumra (mint munkabér-részre) való jogát, annak kifizetését nem tette kötelezővé, ez pedig sérti az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdését.

6. Kérjük a T. Alkotmánybíróságot, hogy az alkotmányjogi panaszunkat a jelen kiegészítéssel együttesen szíveskedjék elbírálni, és az Ítélet **Alaptörvény-ellenessége** miatt kérjük, hogy t. Alkotmánybíróság kérelmünknek megfelelően határozzon.

Budapest, 2015. november 4. napján

